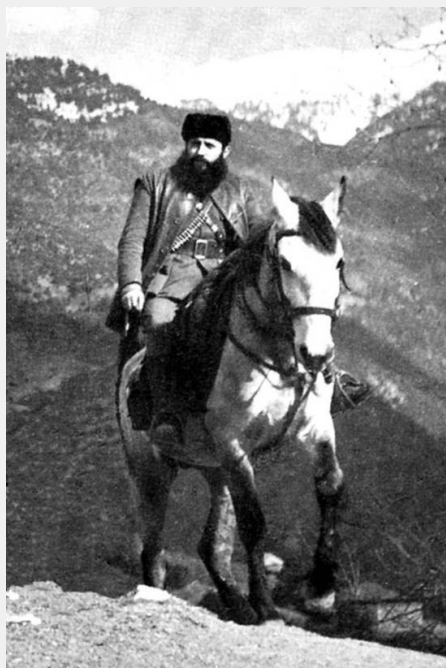

Του **Τάσου Κατιντσάρου**

Τραγική «σύμπτωση»! Στις 16 Ιουνίου 1945, την ίδια μέρα που το κρατικό ραδιόφωνο αναγγέλλει σε όλους τους Έλληνες το θάνατο του «αρχισυμμορίτη καπετάνιου του προδοτικού ΕΛΑΣ, Άρη Βελουχιώτη», ο Ριζοσπάστης δημοσιεύει την απόφαση της διαγραφής του από το ΚΚΕ: «Ο Κλάρας, αφού μια φορά πρόδωσε και αποκήρυξε το ΚΚΕ, γιατί λύγισε μπροστά στην τρομοκρατία του Μανιαδάκη, ξαναζήτησε στον καιρό του εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα να ξαναγοράσει με το αίμα του την προδοσία του εκείνη που αναγνώρισε και καταδίκασε.

Σήμερα όμως, σε μία δύσκολη και κρίσιμη στιγμή, από δειλία και φόβο, παρά τις υποσχέσεις και τη συμφωνία που στα λόγια έδειξε, απειθαρχεί πάλι, ξαναπροδίδει το ΚΚΕ με την τυχοδιωκτική και ύποπτη δράση του, που μονάχα τον εχθρό ωφελεί». Από τις 12 του Φλεβάρη του '45 έχει υπογραφεί η επονείδιστη Συμφωνία της Βάρκιζας και έχουν παραδοθεί τα τιμημένα όπλα του ΕΛΑΣ, ενώ ο Άρης, έχοντας μαζί του μερικές δεκάδες λαϊκούς αγωνιστές, αρνείται να πειθαρχήσει, καταγγέλλει τη συμφωνία ως ξεπουληματική και διακηρύσσει την πρόθεσή του να συνεχιστεί ο αγώνας.

Όπως αποκαλύφθηκε μάλιστα τα τελευταία χρόνια, με τη δημοσίευση μέρους του αρχείου του, έχει ετοιμάσει και την ιδρυτική διακήρυξη νέας οργάνωσης, του ΜΕΑ (Μέτωπο Εθνικής Ανεξαρτησίας), και νέου στρατού, του ΕΛΑΣ-Ν (ΕΛΑΣ-Νέος). Η Κ.Ε. του ΚΚΕ τον έχει διαγράψει από τον Απρίλη του '45, γιατί γνωρίζει πολύ καλά τις απόψεις του και τις καταγγελίες που της προσάπτει, αλλά έκρινε σκόπιμο να κρατήσει μυστική την απόφαση για δύο μήνες περίπου για ευνόητους λόγους...

Από τη μια μεριά, φοβούνται τη σχέση του Άρη με τους αγωνιστές και το λαό και, απ' την άλλη, αισθάνονται πλήρη ασφάλεια μόνον όταν επιστρέφει ο αδιαφιλονίκητος αρχηγός Νίκος Ζαχαριάδης, στα

τέλη του Μάη του '45 από το Νταχάου της Γερμανίας, και αναλαμβάνει αυτός με το κύρος του την εσωκομματική εκκαθάριση. Και απ' το «ούτε νερό, ούτε ψωμί στον Άρη», εντολή που δόθηκε σε όλες τις κομματικές οργανώσεις και τα οργανωμένα μέλη του κόμματος, φτάσαμε στον «δειλό, φοβισμένο, προδότη Άρη»! Ο Άρης (παρότι μάλλον αυτοκτόνησε, σύμφωνα με τις πληροφορίες των εν ζωή συναγωνιστών του, στη γνωστή συμπλοκή με απόσπασμα εθνοφυλάκων στη Μεσούντα) ουσιαστικά δολοφονείται δυο φορές: μία από τους κυνηγούς κεφαλών του ελληνικού δωσιλογισμού και πραιτοριανούς των εγγλέζων ιμπεριαλιστών, και μία από την ηγεσία του κόμματος στο οποίο αφιέρωσε όλη τη ζωή και τη δράση του! Στο πρόσωπό του συμπυκνώνεται όλο το μεγαλείο και το δράμα του ελληνικού αντιστασιακού κινήματος, του μεγαλύτερου κινήματος Αντίστασης στην Ευρώπη τα χρόνια της Κατοχής.

Κι αν σήμερα, 60 χρόνια απ' το θάνατό του, υπογραμμίζουμε αυτή την τεράστια αντίφαση που περικλείουν τα γεγονότα του θανάτου του Άρη, δεν το κάνουμε, ούτε γιατί θέλουμε να δώσουμε τεράστια σημασία σε μικρολεπτομέρειες, ούτε γιατί έχουμε στόχο να ενταχθούμε στην ομάδα των οπαδών του «αρχηγού των ατάκτων». Άλλωστε, ο ελληνικός λαός έχει τελεσίδικα αποφασίσει ποιος είναι ο Άρης Βελουχιώτης και τον έχει κατατάξει στις πιο τιμητικές θέσεις που βρέθηκε ποτέ λαϊκός ηγέτης.

Ο Άρης Βελουχιώτης έχει μπει στη λαϊκή συνείδηση ως ο αυθεντικότερος εκφραστής του επαναστατικού αγώνα στη χώρα μας οριστικά και αμετάκλητα. Γέννημα της εποχής της Οκτωβριανής Επανάστασης, κομμουνιστής από μικρή ηλικία, πήρε το παρατσούκλι «Μιζέριας» απ' την εμμονή του να αναφέρεται στη μίζερη ζωή που κάνει ο έλληνας προλετάριος και ο φτωχός αγρότης. Πέρασε όλη τη διαδρομή της κλασικής κομμουνιστικής διαπαιδαγώγησης της Γ' Διεθνούς της ηρωικής εποχής. Όπου ανακατεύθηκε βγήκε παλικάρι, είτε στον πειθαρχικό ουλαμό στο Καλπάκι, είτε στις φυλακές και στις εξορίες. Απ' τους καλύτερους αγκιτάτορες του κόμματος (έχουν μείνει παροιμιώδεις οι αυτοσχέδιες ομιλίες του στις πλατείες της Αθήνας, τα χρόνια της «Τρίτης Περιόδου» και της «ηρωικής εφόδου στον καπιταλισμό»).

Αυτή την περίφημη αγκιτάτσια, θα χρησιμοποιήσει, μόνος και πρώτος απ' όλους, αμέσως μετά την κατάληψη της χώρας απ' τις δυνάμεις του Άξονα, για να σημάνει το προσκλητήριο του αγώνα στις νέες συνθήκες. Από τις συναναστροφές του με κομμουνιστές διανοούμενους του μεσοπολέμου και την ατίθαση προσωπικότητά του αποκτά και βαθιά κριτικό πνεύμα, θέλει ν' αγωνιστεί για ν' ανακαλύψει κι αυτός το νέο κόσμο μέσα από τη δική του πείρα, κριτικάρει και διαφωνεί με τα «ετοιμοπαράδοτα» προϊόντα...

Όσο για το «κουσούρι» της «δήλωσης μετανοίας», δεν γνωρίζουμε ούτε και πρόκειται να μάθουμε ποτέ τι οδήγησε τον Άρη σ' αυτή την ενέργεια. Από οποιαδήποτε σκοπιμότητα κι αν υπαγορεύτηκε η «δήλωση», εμείς ένα έχουμε να πούμε: όχι μόνο «ξαναγόρασε» με το αίμα του αυτή την πράξη (σαν πολλή αγορά δεν περιέχει άραγε η περίφημη διαγραφή του από την Κ.Ε.);, αλλά κατάφερε ακόμα και την άρνηση να την κάνει θέση! Ο Θανάσης Κλάρας έγινε Άρης Βελουχιώτης μετά τη δήλωση! Βρήκε το ρόλο που του ταίριαζε γάντι, έγινε ο πρωτομάστορας, ο πρωτοκαπετάνιος, ο αδιαφιλονίκητος λαϊκός ηγέτης, ο άνθρωπος που αγαπήθηκε περισσότερο απ' όλους απ' όλη τη φτωχολογιά της Ελλάδας και μισήθηκε μέχρι θανάτου απ' την πλουτοκρατία, τους προδότες και τους ξένους ιμπεριαλιστές.

Η λαϊκή συνείδηση έχει «παραγράψει» την οποιαδήποτε «αμαρτία» του Άρη, είτε τη δήλωση, είτε την «υπερβολική σκληράδα» απέναντι σε εχθρούς και φίλους την εποχή του αντάρτικου, γιατί η ίδια η ιστορία απέδειξε με γεγονότα ότι ο Άρης ήταν όχι μόνο στρατιωτική ιδιοφυΐα στον παρτιζάνικο πόλεμο, αλλά είχε τη διορατικότητα και την τόλμη να χαράξει κατά βάθος μια σωστή πολιτική γραμμή, απέναντι στην αδιέξοδη και τελικά ξεπουληματική πολιτική των «ομαλών δημοκρατικών εξελίξεων» που ακολούθησε το ΚΚΕ. «Ό, τι συμφέρει το λαό συμφέρει και το κόμμα».

Όσο κι αν οι καιροί δεν επέτρεπαν να αναγνωστεί η προγραμματική στροφή του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος, που έγινε στα μέσα της δεκαετίας του '30 με τα «λαϊκά μέτωπα» και τα σύμφωνα τύπου Σοφούλη-Σκλάβαινα, ο Άρης θέτει, έστω πρωτόλεια, το πραγματικό πρόβλημα: το πρόβλημα του «ποιος ποιον», το πρόβλημα της εξουσίας. Ο Άρης όχι μόνο δημιουργεί από το μηδέν τον αντάρτικο στρατό, αλλά διδάσκεται από τη λαϊκή πείρα, εμπνέεται από τους θεσμούς που δημιουργούνται σε απομονωμένα ορεινά χωριά, και τοποθετεί στα πρώτα καθήκοντα του ΕΛΑΣ την πάλη για να γεννηθούν και να ριζώσουν η λαϊκή αυτοδιοίκηση και η λαϊκή δικαιοσύνη στην Ελεύθερη Ελλάδα των βουνών.

Η φιλοσοφική λυδία λίθος του Άρη είναι πεντακάθαρη: «Ό, τι συμφέρει το λαό πρέπει να συμφέρει και το κόμμα. Με αυτή τη βάση δεν θα βγούμε ποτέ μπερδεμένοι». (Πόση διαφορά, αλήθεια, απ' τη φιλοσοφία που αποπνέει η απόφαση της διαγραφής του: για το ΚΚΕ πάνω απ' όλα στέκεται το κομματικό αλάθητο και τα λαϊκά συμφέροντα πρέπει να υποταχθούν στην ακόμη και λαθεμένη κομματική γραμμή). Ο Άρης βλέπει την κοινωνική επανάσταση που συντελείται στην Ελλάδα, συνδυάζει με υποδειγματικό τρόπο το ταξικό με το εθνικοαπελευθερωτικό ζήτημα, ξέρει τα στρατόπεδα και παίρνει συνεχώς πρωτοβουλίες για να προωθήσει τις λαϊκές θέσεις.

Το ΚΚΕ παλινδρομεί, παρακαλάει τα αστικά ραμολιμένα να συμμαχήσουν μαζί του, έχει τουλάχιστον αυταπάτες για το ρόλο των Εγγλέζων στη μετά-κατοχική Ελλάδα, ακόμα και στα Δεκεμβριανά, μετά από συνεχείς παλινωδίες και, ενώ έχουν προηγηθεί οι καταστροφικές συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας (με τις οποίες αποδεχόταν τη διάλυση του ΕΛΑΣ και παρέδιδε την εξουσία στους «πατέρες του έθνους»), επιλέγει τη σύγκρουση με στόχο τη... συμφιλίωση, διώχνει τον κύριο όγκο των δυνάμεων του ΕΛΑΣ στην Ήπειρο για να μη λάβει μέρος στη Μάχη της Αθήνας!

Άλλωστε, και το ίδιο το ΚΚΕ αναγκάστηκε απ' τα πράγματα να ακολουθήσει τη γραμμή του Άρη, με καθυστέρηση βεβαίως δύο χρόνων (!), και να οικοδομήσει τον ΔΣΕ στον εμφύλιο '46-'49, ασχέτως, βεβαίως αν και στον κολοφώνα της αντιπαράθεσης, στο Γράμμο και στο Βίτσι, η γραμμή του κόμματος μιλούσε πάλι για «ομαλές δημοκρατικές εξελίξεις» και «εθνική συμφιλίωση». Ήταν επόμενο, λοιπόν, μετά και τη Βάρκιζα, ο Άρης να κατασταλάξει ως προς αυτά που συνέβησαν. Τα παρακάτω είναι τα λόγια του Άρη, όπως τα καταγράφει στη μαρτυρία του ο συναγωνιστής του Γιώργος Χουλιάρας (Περικλής) μετά τη Βάρκιζα:

«Άκου, Περικλή, η συμφωνία της Βάρκιζας είναι προδοσία. Ένα κι ένα κάνουν δύο, η ηγεσία του Κινήματος δεν έκανε λάθη, δεν έκανε σφάλματα, διέπραξε εγκλήματα και γι' αυτά πρέπει να δώσει λόγο, το Πολιτικό Γραφείο με επικεφαλής τον Σιάντο πρέπει να περάσει στρατοδικείο επί εσχάτη προδοσία. Εγώ δεν πρόκειται ν' ακολουθήσω την ηγεσία στην Αθήνα, να γίνω, όπως με θέλουν, πρόεδρος των Εφεδρο-Ελασιτών για να πρωτοκολλάω τις σφαγές και τα βασανιστήρια, τους βιασμούς και τους εξευτελισμούς των αγωνιστών. Θ' ακολουθήσω το δρόμο που χάραξα απ' την αρχή κι όσοι πιστοί προσέλθετε». Κατά τη γνώμη μας, ο Άρης Βελουχιώτης είναι όχι μόνο το πρότυπο του κομμουνιστή της τρίτο-διεθνιστικής ηρωικής εποχής, της εποχής που ξεκίνησε απ' τον Οκτώβρη και έφτασε στην Κούβα και στο Βιετνάμ, αλλά και του σημερινού και του μελλοντικού επαναθεμελιωμένου κομμουνιστικού κινήματος.

Γι' αυτό αγαπήθηκε απεριόριστα απ' την ελληνική εργατική τάξη και τη φτωχή αγροτιά. Η δράση του, η επαναστατική στάση του σε όλες τις δυσκολίες, η προλεταριακή αδιαλλαξία του, η ταύτισή του με τις θυσίες και τα βάσανα του λαού μας, η θέλησή του να μην πειθαρχήσει σε μια συμφωνία που πρόδιδε τα λαϊκά συμφέροντα, ο ηρωικός θάνατός του, αναδεικνύουν τον πρωτοκαπετάνιο του ΕΛΑΣ σε φωτεινό παράδειγμα άξιου λαϊκού ηγέτη που ζει και θα ζει για πάντα στο μυαλό και στην καρδιά του λαού μας.

Πηγή: ΠΡΙΝ, 19.6.2005

Αναδημοσιεύθηκε στην ιστοσελίδα vathikokkino.com στις 8/10/2011, παραμονή της εκδήλωσης πολιτικής -αλλά όχι κομματικής- αποκατάστασης του Άρη Βελουχιώτη από το ΚΚΕ στη Λαμία, με την ακόλουθη

εισαγωγή:

“Ο Άρης κάνει πόλεμο, μ’ αντάρτες παλικάρια...”: Μισή και «μίζερη» αποκατάσταση

Γράφει ο **kokkiniotis**

Η θρυλική μορφή του πρωτοκαπετάνιου του ΕΛΑΣ Θανάση Κλάρα-Άρη Βελουχιώτη, από το βάραθρο της Μεσούντας όπου τέλειωσε τη ζωή του, έχει πια εκτοξευτεί σε άλλους γαλαξίες. Έχει περάσει στο μυαλό και στην καρδιά ολόκληρου του ελληνικού λαού, σύμβολο αιώνιο της αντίστασης, της ταξικής αξιοπρέπειας και του αγώνα, της σωστής σύνδεσης του εθνικοαπελευθερωτικού με το ταξικό, αιώνιο σύμβολο της επανάστασης, σύμβολο ελληνικό και ταυτόχρονα διεθνιστικό...

Αύριο το πρωί, σε τελετή στην πλατεία Λαού της Λαμίας, εκεί που βρίσκεται ο ανδριάντας του Άρη, λίγο πιο δίπλα από εκεί που εκφώνησε τον ιστορικό του λόγο, το ΚΚΕ προχωρεί στην «πολιτική- αλλά όχι κομματική...» - αποκατάστασή του. Πέρα από την «εξισορρόπηση» της αποκατάστασης του συκοφαντημένου Νίκου Ζαχαριάδη, το μήνυμα είναι σαφές: «Είχε δίκιο, όμως... δεν υπάκουσε στο κόμμα!» Και δεν είναι εποχές σήμερα για επιβραβεύσεις της κομματικής ανυπακοής...

Έχει όμως και κάτι ανατριχιαστικό το μήνυμα αυτό: Μπορεί να είχε δίκιο, ορίστε που του αναγνωρίζεται σήμερα, με 66 έστω χρόνια καθυστέρηση, όμως ορθώς ακολουθήθηκε η πανθομολογούμενα πλέον σήμερα λανθασμένη κομματική γραμμή, ορθώς το μεγαλειώδες εαμικό κίνημα «ετελεύτησε εν στόματι μαχαίρας», αφού το προέχον είναι πάντοτε η ορθότητα της κομματικής γραμμής και το παπικό «αλάθητο» της ηγεσίας... Αυτή η λογική πρυτανεύει στο ΚΚΕ και για τα μεγάλα και για τα μικρότερα. Από την παράδοση των κρατούμενων αγωνιστών της Ακροναυπλίας που δεν δραπέτευσαν και οδηγήθηκαν δέσμιοι στους Γερμανούς καταχτητές υπακούοντας στην ηγεσία, μέχρι τις μέρες μας. Έτσι αύριο στη Λαμία «αποκαθλώνεται» μεν συμβολικά το κεφάλι του Άρη από το φανοστάτη των Τρικάλων, για να μας εξηγήσει όμως ο Τηλέμαχος Δημουλάς γιατί δεν πρέπει να αποκατασταθεί κομματικά ο πρωτοκαπετάνιος του ΕΛΑΣ κι ας είχε δίκιο. Κρίνοντας εκ του αποτελέσματος, κάπως αντίστροφα θάπρεπε να είναι τα πράγματα... Αναδημοσιεύουμε σήμερα παλαιότερο άρθρο του Τάσου Κατιντσάρου που λέει τα πράγματα «με τ' όνομά τους».